

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/8/2020
Identifikačné číslo spisu: 1001899810
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1001899810.14

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. Katarína Cibulková, správca konkurznej podstaty úpadcu MANAZ, spol. s r. o., so sídlom Veľký dvor 12, 937 01 Želiezovce, IČO: 34 124 756, zastúpenej advokátskou kanceláriou Lion Law Partners s.r.o., so sídlom Komenského 14A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, v mene ktorej koná JUDr. Peter Kočíčka, konateľ a advokát, proti žalovanému: PRAN, a. s., so sídlom Hraničná 55, 821 05 Bratislava, IČO: 35 734 906, zastúpenému advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kubík, advokát, s. r. o., so sídlom Staré Grunty 162, 841 04 Bratislava, IČO: 47 233 931, v mene ktorej koná JUDr. Peter Kubík, konateľ a advokát, o určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy a zaplatenie sumy 165 969,59 Eur, vedenom na Krajskom súde v Bratislave, pod sp. zn. 55Cbi/309/2001, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. augusta 2018, č. k. 5Obo/10/2017-718, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 6. apríla 2017, č. k. 55Cbi/309/2001-602, rozhodol, že žalobu zamieta s tým, že žalovaný má právo na plnú náhradu trov konania. Žalobca sa žalobou podanou na súd domáhal, aby súd určil neúčinnosť Kúpnej zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou MANAZ, spol. s r. o. (ďalej len „úpadca“) a žalovaným dňa 27. 10. 1998 (ďalej len „Kúpna zmluva“), predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. O. a zapísaným v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom O. na LV č. XXXX ako pozemok - zastavaná plocha, parc. č. XXXX o výmere 1157 m² a dom súp. č. XXXX, na parc. č. XXXX (ďalej aj ako „nehnuteľnosti“ alebo „nehnuteľnosť“). Žalobca namietal výšku kúpnej ceny, ktorá bola zmluvnými stranami dohodnutá vo výške 2 100 000,-- Sk. Predmetné nehnuteľnosti úpadca pôvodne nadobudol od predávajúceho - SLOVENSKÉ LIEČEBNÉ KÚPELE PIEŠŤANY, a. s., na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 07. 08. 1997 za kúpnu cenu vo výške 5 000 000,-- Sk. Vzhľadom na rozdiel vo výške kúpnej ceny, za ktorú úpadca nadobudol nehnuteľnosti a kúpnu cenou uvedenou v Kúpnej zmluve, mal žalobca za to, že úpadca znížil kúpnu cenu nehnuteľností o čiastku 2 900 000,-- Sk, čím mal v úmysle ukrátiť uspokojenie pohľadávok svojich veriteľov. Kúpnu zmluvou tak vznikol prospech žalovanému vo výške približne 60% pôvodnej

kúpnej ceny a úpadca zmenšil svoj majetok na úkor svojich veriteľov. Nakoľko sa jednalo o lukratívne nehnuteľnosti v centrálnej časti Piešťan, žalobca argumentoval, že nemohli za obdobie 14 mesiacov stratiť na hodnote viac ako polovicu svojej pôvodnej hodnoty pri jej zakúpení v roku 1997. Okrem úmyslu úpadcu ukrátiť svojich veriteľov, žalobca poukazoval aj na personálnu a majetkovú prepojenosť úpadcu a žalovaného.

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že nehnuteľnosti nadobudli kúpnu zmluvou zo dňa 09. 08. 1994 Slovenské liečebné kúpele, štátny podnik za cenu 9 500 000,-- Sk, pričom znaleckým posudkom Ing. Gustáva Uherika bola určená administratívna cena nehnuteľností v celkovej výške 2 922 920,-- Sk. Následne SLOVENSKÉ LIEČEBNÉ KÚPELE PIEŠŤANY, a. s., previedli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na základe kúpnej zmluvy zo dňa 07. 08. 1997 za kúpnu cenu vo výške 5 000 000,-- Sk, pričom podľa znaleckého posudku Ing. Františka Doktora bola cena nehnuteľností podľa cenového predpisu zistená vo výške 2 885 673,-- Sk. V súvislosti s kúpnu cenou uvedenou v Kúpnej zmluve vo výške 2 100 000,-- Sk súd prvej inštancie zistil, že hodnota prevádzaných nehnuteľností bola stanovená znaleckým posudkom vypracovaným Ing. Jánom Almanom podľa vyhlášky č. 265/93 Z. z. na sumu 2 017 974,-- Sk.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že nevyhnutným predpokladom na vyslovenie neúčinnosti právnych úkonov dlžníka, je ukrátenie uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky konkurzných veriteľov. Žalobca musí v konaní túto skutočnosť preukázať. K dôvodom odporovateľnosti súd prvej inštancie zdôraznil, že podľa ust. § 15 ods. 2 ZKV sa vyžaduje úmysel strán ukrátiť veriteľov a podľa ust. § 15 ods. 3, 4 ZKV sa tento úmysel nevyžaduje vzhľadom na osobitný personálny alebo kapitálový vzťah medzi dlžníkom a nadobúdateľom. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie skonštatoval, že v tomto prípade je možné odporovať ukracujúcim právnym úkonom aj vtedy, ak tu nebol úmysel ukrátiť konkurzného veriteľa. Personálnu prepojenosť úpadcu a žalovaného žalobca videl v osobe Mgr. Jozefa Pribilineca. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že súd skúma podmienky odporovateľnosti úkonu uvedené v ust. § 15 ods. 4 písm. d/ ZKV z toho hľadiska, že boli splnené v čase úkonu. Poukázal pritom na gramatický výklad ust. § 15 ods. 4 ZKV, z ktorého vyplýva, že zákon vyžaduje kapitálové alebo personálne prepojenie v čase uskutočnenia právneho úkonu len v prípadoch pod bodmi c/ a e/. Na základe uvedeného potom súd prvej inštancie zdôraznil, že Mgr. Jozef Pribilinec je spoločníkom a konateľom úpadcu od 22. 06. 1996 po súčasnosť, pričom členom štatutárneho orgánu žalovaného bol v období od 31. 03. 1999 do 26. 07. 2001. Tým je prezumovaná personálna prepojenosť oboch spoločností v zmysle ust. § 15 ods. 4 písm. d/ ZKV, čo znamená, že nie je potrebné preukazovať úmysel úpadcu ukrátiť svojich veriteľov.

4. V súvislosti s námietkou premlčania peňažného nároku, ktorý si žalobca uplatnil rozšírením žaloby, súd prvej inštancie uviedol, že premlčacia doba sa odvíja od právoplatnosti rozsudku, ktorým bola vyslovená odporovateľnosť. Námietka premlčania je preto nedôvodná, predmetný nárok si žalobca uplatnil predčasne, pretože mu ešte nevznikol.

5. Pokiaľ ide o preukázanie ukrátenia veriteľov, konajúci súd dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne skutočnosti, že cena prevádzaných nehnuteľností nebola ekvivalentná jej skutočnej hodnote. Súd prvej inštancie návrh žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovania zamietol z dôvodu, že s odstupom času takmer dvadsiacich rokov nemožno vykonať adekvátne znalecké dokazovanie na zistenie trhovej hodnoty nehnuteľností v čase ich predaja. Znalecký posudok, pri ktorom by súdny znalec pri oceňovaní nehnuteľnosti vychádzal z informácií v znaleckých posudkoch, ktoré boli vyhotovené v relevantnom období znalcami Ing. Františkom Doktorom a Ing. Jánom Almanom, by nebol presný, nakoľko znalec by nemohol sám posúdiť predmet ocenenia a nemal by k dispozícii informácie potrebné pre ohodnotenie nehnuteľností podľa súčasne platnej vyhlášky o oceňovaní nehnuteľností. Z dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že úpadca pri prevode nehnuteľností vychádzal z hodnoty určenej znaleckým posudkom, pričom skutočnosť, že nehnuteľnosti nadobudol za vyššiu cenu neznamená, že automaticky si mal byť vedomý, že nehnuteľnosti ďalej prevádza podhodnotené. Okrem iného súd prvej inštancie poznamenal, že znalecké určenie všeobecnej trhovej hodnoty nehnuteľnosti právne predpisy v čase uskutočnenia právneho úkonu nepoznali. Bolo úlohou žalobcu, aby preukázal, v akom rozsahu sa majetok úpadcu v čase uskutočnenia právneho úkonu zmenšil a aký majetok mu ostal na uspokojenie veriteľov. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca trpí dôkaznou núdzou, pretože nie je možné preukázať výšku trhovej hodnoty nehnuteľností v roku 1998. Nakoľko žalobca nepreukázal základ žaloby, teda zmenšenie

majetku úpadcu a v dôsledku toho ukrátenie vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, na odvolanie žalobcu, napadnutým rozsudkom zo dňa 23. augusta 2018, č. k. 5Obo/10/2017-718, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Odvolací súd dôvodnosť podaného odvolania nezistil, keďže ani napriek predkladaniu dôkazov v priebehu 15-ročného konania na súde prvej inštancie nebolo možné jednoznačne zistiť trhovú hodnotu predmetných nehnuteľností v čase uzavretia Kúpnej zmluvy. Pokles kúpnej ceny nehnuteľností od roku 1994 do roku 1998 podľa odvolacieho súdu nedokazuje, že veritelia boli ukrátení. Odvolací súd zdôraznil, že bolo úlohou žalobcu preukázať, že kúpna cena predmetných nehnuteľností nezodpovedala ich trhovej hodnote.

8. Podľa odvolacieho súdu žalobca mal vzhľadom na okolnosti prípadu preukázať, že úpadca mal možnosť predmetné nehnuteľnosti predat' za vyššiu kúpnu cenu a týmto svojím konaním poškodil svojich veriteľov, ale žalobca tak neurobil. V tejto súvislosti odvolací súd upriamil pozornosť na to, že v znaleckom posudku Ing. Almana, kde bola určená cena nehnuteľností na sumu 2 017 974,-- Sk, bola zároveň uvedená skutočnosť, že v čase predaja mali nehnuteľnosti poškodenú strechu, čo tiež mohlo negatívne ovplyvniť prípadných záujemcov o kúpu nehnuteľností a nepochybne to malo vplyv aj na ich hodnotu.

9. V súvislosti s nenariadením znaleckého dokazovania súdom prvej inštancie na návrh žalobcu odvolací súd v celom rozsahu odkázal na dôvody obsiahnuté v rozhodnutí súdu prvej inštancie a námietku posúdil ako nedôvodnú. S ohľadom na skutočnosť, že nehnuteľnosť prešla rekonštrukciou, odvolací súd bol toho názoru, že nie je možné vykonať znalecké dokazovanie po takmer dvadsiatich rokoch na cenu nehnuteľnosti, ktorú by mohla mať pred dvadsiatimi rokmi. Relevantnosť znaleckého posudky by podľa odvolacieho súdu prichádzala do úvahy v prípade, ak by bol vykonaný bezprostredne po predaji nehnuteľnosti a bol by pripojený k žalobe.

10. Ani námietku žalobcu o nezrozumiteľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd nepovažoval ako dôvodnú a mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo riadne a vyčerpávajúco odôvodnené s tým, že dáva odpoveď na všetky podstatné otázky pre rozhodnutie veci. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí presvedčivo a logicky vysvetlil, že žalobca nepreukázal základ žaloby, zmenšenie majetku úpadcu, a tým pádom ukrátenie vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov.

11. V odvolacom konaní žalobca predložil znalecký posudok Ing. Csenkeho, avšak odvolací súd na neho neprihliadol ako na neprípustnú novotu, a to s poukazom na ust. § 366 písm. d/ C. s. p. Uvedený dôkaz mohol žalobca podľa odvolacieho súdu predložiť kedykoľvek v konaní pred súdom prvej inštancie. Nevypočutie Mgr. B. O. ako svedka odvolací súd vyhodnotil ako opodstatnené, nakoľko Mgr. O. sa nezúčastnil rokovania o uzavretí odporovanej Kúpnej zmluvy a ani ju nepodpisoval, okrem iného žalobca nevysvetlil, aké skutkové okolnosti by mal výsluch svedka preukázať. Postup súdu prvej inštancie nevykonaním tohto navrhovaného dôkazu preto odvolací súd posúdil, že bol v súlade s procesným predpisom. K žalobcom namietanému procesnému postupu súdu prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 06. 04. 2017 s odôvodnením, že zo zápisnice nie je možné zistiť konkrétny rozsah predbežne zaujatého právneho posúdenia a konkretizáciu sporných a nesporných skutkových tvrdení, odvolací súd opätovne poukázal na dĺžku konania a skúmanie súdom prvej inštancie základnej spornej otázky spočívajúcej v tom, či odporovaným úkonom došlo k ukráteniu veriteľov.

12. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že nesúhlasí s výkladom súdu prvej inštancie k ust. § 15 ods. 4 ZKV. Odvolací súd zastáva názor, že vo všetkých skutkových podstatách odporovateľnosti sa personálne alebo kapitálové prepojenie vyžaduje v čase vykonania právneho úkonu, nie pred, ani po jeho vykonaní, bez ohľadu na to, či to zákon výslovne uvádza. Opačný výklad nepochybne zákonodarca nesledoval. Avšak uvedený právny výklad súdom prvej inštancie nemal v danom prípade vplyv na výsledok jeho rozhodnutia.

13. Nakoľko posúdil odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, došlo tak k splneniu zákonných podmienok na jeho potvrdenie v zmysle ust. § 387 ods. 1 C. s. p.

14. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym

procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

15. Dovolateľ namietal, že v danej veci došlo procesným postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu k naplneniu vady podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., a to viacnásobným procesným pochybením (chýbajúce vymedzenie sporných/nesporných skutkových otázok podľa ust. § 181 ods. 2 C. s. p., nerešpektovanie procesného postupu podľa ust. § 151 C. s. p., odmietnutie návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania a výsluchu svedka Mgr. O.), čím došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces a na prístup k súdnej ochrane.

16. Zároveň dovolateľ namietal, že až na pojednávaní konanom dňa 06. 04. 2017 došlo k zverejneniu právneho názoru na výklad ust. § 15 ods. 4 ZKV, pričom v zápisnici z tohto pojednávania sa nehodnotí skutková otázka o nepreukázaní ukrátenia veriteľov, ktorá bola signifikantnou informáciou spolu s údajnou dôkaznou núdzou. Podľa dovolateľa sa odvolací súd touto námietkou obsiahnutou už v samotnom odvolaní zaoberal len skratkovito, parafrázovaním dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie, čím nenaplnil zmysel a účel opravného konania založený odvolaním dovolateľa. Otázka ukrátenia veriteľov, aplikujúc ustanovenie § 151 C. s. p. sa javila ako nesporná, takže z pohľadu procesnej aktivity nepovažoval dovolateľ za potrebné v tomto smere ďalej argumentovať.

17. Opakovane dovolateľ namietol nevykonanie dôkazu výsluchom svedka Mgr. O., nakoľko odôvodnenie jeho nevykonania nezodpovedá chronológii súdneho konania a argumentácii dovolateľa, o ktorú kontinuálne v celom konaní opieral tento návrh. Odôvodnenie odmietnutia navrhovaného dokazovania súdom prvej inštancie dovolateľ posúdil ako zjavne svojvoľné. Na doplnenie žalobca uviedol, že Mgr. O. sa zúčastňoval na podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu úpadcu, preto sa mohol vyjadriť k majetkovej situácii, resp. k majetkovým pomerom úpadcu, ako aj k tomu, že uzavretím Kúpnej zmluvy mohlo dôjsť k ukráteniu veriteľov úpadcu a koho záujmy boli výhodnou kúpou lukratívnej nehnuteľnosti sledované. Výsluchom tohto svedka bolo možné overiť žalobcom tvrdené personálne a majetkové prepojenie spoločností predávajúceho a kupujúceho práve cez osobu Mgr. O.. Uvedené skutočnosti v súhrne predstavovali jadro skutkových okolností relevantných pre právne posúdenie odporovateľnosti Kúpnej zmluvy. Dovolateľ preto považoval výsluch svedka Mgr. O. za významný a nezastupiteľný dôkaz. Jeho nevykonaním došlo k neúplnému zisteniu skutkového stavu, pretože súd nevykonaním navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, na ktorej okrem iného boli v podstatnej časti zdôvodnené oba napadnuté rozsudky.

18. V súvislosti s konštatovaním súdov o nemožnosti vykonať relevantné znalecké dokazovanie za účelom stanovenia všeobecnej hodnoty nehnuteľností a následným predložením odborného posudku č. 126/17 znalca Ing. Csenkyho zo dňa 13. 06. 2017 dovolateľ upriamil pozornosť na skutočnosť, že navrhoval vykonanie znaleckého dokazovania už vo svojom vyjadrení zo dňa 20. 11. 2002, kedy nebolo prípustné predkladať súkromný znalecký posudok. Vzhľadom na uvedené považuje dovolateľ za neproporčné a nevhodné vytýkať dovolateľovi oneskorené spracovanie odborného stanoviska prekážkou novoty v odvolacom konaní.

19. Žalobca argumentoval nevysvetliteľne klesajúcou hodnotou nehnuteľností v reťazci po sebe nasledujúcich kúpnych zmlúv, kedy súdy uprednostnili neistú, špekulatívnu, ba až hypotetickú verziu o dostatočne reálnej ekvivalentnosti dosiahnutej kúpnej ceny. V neprípustnom rozpore s obsahom zisteného skutkového stavu súdy uprednostnili na báze hypotéz a dohadov formálne hľadisko ekvivalentnosti kúpnej ceny pred jeho materiálnym vnímaním a hodnotením. Vzhľadom na vedomosť úpadcu o záveroch znaleckého posudku Ing. Doktora, ako aj o výške kúpnej ceny, za ktorú nehnuteľnosť nadobudol, považuje dovolateľ za nepochopiteľné, s ohľadom na ekonomickú nevýhodnosť tiež neobhájiteľné, prečo pristúpil na zásadné zníženie kúpnej ceny. Dovolateľ upriamil pozornosť na odborný posudok Ing. Csenkyho, ktorý potvrdzuje, že hodnota nehnuteľnosti v čase prevodu značne prevyšovala kúpnu cenu dohodnutú v Kúpnej zmluve, z čoho vyplýva jednoznačný záver, že úpadca ukrátil svojich veriteľov, keď predal nehnuteľnosť za značne podhodnotenú kúpnu cenu.

20. Za správny preto nemožno podľa dovolateľa považovať postup súdu prvej inštancie, ktorým na tom istom pojednávaní prezentoval svoje predbežné neúplne skutkové i právne posúdenie, odmietol vykonať

žalobcom navrhnuté dôkazy, neposkytol mu požadovanú lehotu na doplnenie dôkazov v nadväznosti na prezentované právne posúdenie a vo veci rozhodol, pričom svoje rozhodnutie založil na dôvodoch, ktoré pri predbežnom právnom posúdení veci neboli prezentované. Je preto prirodzené, ak dovolateľ v tejto procesnej situácii považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za prekvapivé, pričom ani odvolací súd sa s jeho námietkami v opravnom konaní v tomto smere nijako nevysporiadal a nezaujal k nim žiadne hodnotiace stanovisko.

21. Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, žalobca videl v tom, že sa súdy pri aplikácii a interpretácii ustanovenia § 15 ods. 1 ZKV odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri právnom posúdení otázky ukrátenia veriteľov a v rámci nej aj pri právnom posúdení otázky reálnej ekvivalentnosti právneho úkonu - Kúpnej zmluvy. Dovolateľ vo svojom dovolaní poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 04. 2009, sp. zn. 1Obo/114/2008, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 05. 2008, sp. zn. 1Obo/167/2006, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 03. 2012, sp. zn. 3Obo/143/2010, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 04. 2014, sp. zn. 3Obo/45/2013, ako ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR dovolateľ uviedol rozhodnutia v konaniach 1MObdov/7/2010, 1MObdov/6/2011, 1Obdov/14/2007, 1Obdov/22/2012 a 1Obdov/27/2007. Na podporu ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR dovolateľ odkázal aj na rozhodnutia v konaniach vedených pod sp. zn. 3Obdov/72/2016, 4Obo/113/2008, 6Obo/72/2008, 5Obo/60,61/2012, 1Obo/157/2006, 2Obo/4/2016, 2Obo/144/2007, 2Obo/113/2008 a 5Obo/42/2009.

22. Žalobca trvá na tom, že v konaní riadne preukázal, že úpadca uzavretím Kúpnej zmluvy zmenšil svoj majetok, pričom majetok, ktorý mu zostal, nemôže slúžiť na uspokojenie konkurzných veriteľov. Konajúce súdy sa v tomto odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď nepovažovali ukrátenie veriteľov za preukázané. Za účelom preukázania ukrátenia veriteľov žalobca v priebehu konania predložil súdu správy o stave konkurzu zo dňa 13. 05. 2010, zo dňa 21. 10. 2014 a dňa 21. 07. 2015, ktoré podľa dovolateľa boli zo strany súdov ignorované a nedošlo k ich vyhodnoteniu. Konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený dňa 20. 12. 1999 (teda približne rok od uzavretia Kúpnej zmluvy zo dňa 27. 10. 1998) a celková výška prihlásených pohľadávok do konkurzu predstavovala sumu vo výške 7 525 228,64 Eur, pričom na rozdelenie medzi konkurzných veriteľov bola žalobcom predbežne určená suma vo výške 463 055,17 Eur. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolateľ upozornil, že na základe logickej úvahy možno predpokladať, že majetok úpadcu už v čase uzavretia Kúpnej zmluvy nepostačoval na plné uspokojenie všetkých konkurzných veriteľov, nakoľko je nepravdepodobné a racionálne nevysvetliteľné, že by v priebehu jedného roka mohol v rámci hospodárenia úpadcu nastať stav, kedy by pohľadávky úpadcu presiahli hodnotu jeho majetku o sumu viac než 7 000 000,-- Eur. Zistený skutkový stav podľa dovolateľa nekorešponduje so závermi, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a odvolací súd.

23. S prihladením na všetky okolnosti predmetnej veci podľa dovolateľa nemožno otázku ekvivalentnosti kúpnej ceny redukovať na porovnanie jej výšky so zostatkovou hodnotou nehnuteľností určenou znaleckým posudkom Ing. Almana bez toho, aby došlo k zohľadneniu a vyhodnoteniu skupiny dôkazov svedčiacich proti takémuto záveru. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Obo/14/2010, 3Obo/281/2006, rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30Cdo/2435/2006, 30Cdo/2432/2007, 21Cdo/4333/2007, 21Cdo/2426/1999, 21Cdo/549/2001 a 21Cdo/1231/2013, a nález Ústavného súdu SR zo dňa 23. 05. 2013, sp. zn. IV. ÚS/275/2013. Konštatovanie o ekvivalentnom právnom úkone v konaní o odporovacej žalobe musí byť jednoznačne preukázané nielen v znení samotného odporovaného právneho úkonu, ale aj v zistení, že za plnenie, ktoré týmto právnom úkonom dlžník stratil, nadobudol iné plnenie skutočne ekvivalentnej povahy. Súd prvej inštancie a aj odvolací súd podľa dovolateľa pochybili, keď znalecký posudok Ing. Almana povýšili na rozhodujúci dôkaz preukazujúci ekvivalentnosť kúpnej ceny a nezohľadnili znalecké posudky Ing. Uhríka a Ing. Doktora. Dovolateľ má za to, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, nesprávne právne posúdili otázku, že Kúpna zmluva je ekvivalentným právnom úkonom, a to napriek jednotlivým dôkazom preukazujúcim opak.

24. Dovolateľ vidí nesprávne právne posúdenie (odklon) od ustálenej rozhodovacej praxe pri hodnotení významu znaleckého dokazovania podľa vyhlášky č. 265/1993 Zb., podľa ktorého došlo len k stanoveniu tzv. vyhláškovej hodnoty (teda nie všeobecnej, trhovej hodnoty) nehnuteľnosti. Na podporu

svojho názoru dovolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 03. 2013, sp. zn. 1Obo/102/2010, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 04. 2011, sp. zn. 2Obo/14/2010 a tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. 02. 2010, sp. zn. 4Obo/16/2009. V súvislosti s náhlym prepadom hodnoty nehnuteľností dovolateľ poukázal aj na skutočnosť, že v roku 2002 došlo v súvislosti s uzavretím zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva so spoločnosťou J&T Finance group, a. s., k opätovnému nárastu ich hodnoty na pôvodnú hodnotu cca 9 000 000,-- Sk.

25. V rámci svojho dovolania žalobca považoval za potrebné vyjadriť sa k odlišnému právnemu názoru odvolacieho súdu od právneho názoru súdu prvej inštancie ohľadom výkladu ust. § 15 ods. 4 ZKV. Dovolateľ sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého kapitálové alebo personálne prepojenie, ktoré zákon vyžaduje v čase uskutočnenia právneho úkonu, platí len v prípadoch pod bodom c/ a e/ a poukázal pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Obo/143/2010, 1Obo/114/2008, 4Obo/16/2009, 1Obo/102/2010, 5Obo/32/2010, 1Obo/92/2008.

26. V závere dovolateľ zhrnul, že oba konajúce súdy v dôsledku jednostranného a povrchného hodnotenia skutkových okolností prípadu dospeli k nesprávnemu právnemu posúdeniu otázky ekvivalentnosti plnenia a ukrátenia veriteľov úpadcu, ktorým sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu pri právnom posúdení odporovateľnosti podľa § 15 ods. 1 a nasl. ZKV, čím je založený dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

27. K dovolaniu žalobcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalovaný, ktorý nepovažoval ani jeden z dôvodov uvedených žalobcom za taký, ktorý by znemožnil strane uskutočňovať je patriace procesné práva. Podľa žalovaného dovolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že nebol vopred upozornený, že neunesol dôkazné bremeno ohľadom existencie ukrátenia veriteľov, v dôsledku čoho bolo žalobcovi zabránené, aby predkladal ďalšie dôkazy. Absencia preukázania ukrátenia veriteľov predstavoval jeden zo základných argumentov žalovaného v rámci jeho procesnej obrany. Na doplnenie žalovaný uviedol, že predbežná sumarizácia sporných skutočností, určenie, ktoré dôkazy súd (ne)vykoná, ako aj predbežné právne posúdenie podľa § 181 ods. 2 nie sú ani pre súd, ani pre sporové strany záväzné a súd sa od nich kedykoľvek môže odchýliť. Podľa žalovaného mal dovolateľ v priebehu 15-ročného konania dostatok času na to, aby predložil všetky dôkazy, ktoré ako tvrdí ex post ešte uplatniť mohol. Najvyšší súd už pritom veľakrát dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

28. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu považuje žalovaný za riadne a zrozumiteľne odôvodnené. K namietanej nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí žalovaný zdôraznil, že táto nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. K prípustnosti dovolania žalobcu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. žalovaný poukázal na to, že dovolanie po obsahovej stránke nevykazuje zákonom predpokladané náležitosti. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná, žalovaný navrhol dovolanie odmietnuť.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ a f/ C. s. p.).

30. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

31. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

33. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

34. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

35. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

36. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť:

a/ Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení.

b/ Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobou je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

37. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

38. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje v prvom rade z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

39. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

40. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

41. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

42. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v

civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

43. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ za vadu konania, ktorou mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že podľa neho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., považuje to, že až na pojednávaní konanom dňa 06. 04. 2017 došlo k zverejneniu právneho názoru na výklad ust. § 15 ods. 4 ZKV, pričom v zápisnici z tohto pojednávania sa nehodnotí skutková otázka o (ne)preukázaní ukrátenia veriteľov, ktorá bola významnou informáciou spolu s údajnou dôkaznou núdzou žalobcu, pričom z dovtedajšieho priebehu konania sa táto otázka javila ako nesporná, čo malo za následok, že dovolateľ nepovažoval za potrebné v tomto smere argumentovať a predkladať dôkazy. Ďalej žalobca namietal nevykonanie dôkazu výsluchom svedka Mgr. B. O., čím došlo k neúplnému zisteniu skutkového stavu, pretože súd nevykonaný navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, na ktorej okrem iného boli v podstatnej časti zdôvodnené oba napadnuté rozsudky a nevykonanie znaleckého dokazovania za účelom stanovenia hodnoty nehnuteľností v čase predaja, ktorá žalobca navrhoval už vo svojom vyjadrení zo dňa 20. 11. 2002, kedy nebolo prípustné predkladať súkromný znalecký posudok. Okrem iného z obsahu dovolania vyplýva aj námietka žalobcu na nedostatočné odôvodnenie a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

44. K námietke dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, dovolací súd uvádza, že právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 383/06).

45. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

46. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29. apríla 1993, séria A. č. 254-B, s. 49, § 30).

47. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 234 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonaný ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

48. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo sporovým stranám dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

49. Ust. § 220 ods. 2 C. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 378 C. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí sporové strany jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozsudku slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

50. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

51. K námietke dovolateľa ohľadom postupu súdu prvej inštancie spočívajúcom absencii hodnotenia skutkovej otázky o nepreukázaní ukrátenia veriteľov v zápisnici z pojednávania konaného dňa 06. 04. 2017, kde došlo k zverejneniu právneho názoru súdu prvej inštancie na výklad ust. § 15 ods. 4 ZKV, dovolací súd uvádza, že v uvedenom postupe súdu prvej inštancie nezistil vadu v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. Na doplnenie dovolací súd uvádza, že predmetom konania je odporovacia žaloba, ktorou sa žalobca domáha určenia neúčinnosti Kúpnej zmluvy. Na to, aby mohol byť žalobca v takomto konaní úspešný, je potrebné v zmysle ust. § 15 ods. 4 ZKV, aby žalobca 1) podal žalobu v 3-ročnej prekluzívnej lehote, 2) v priebehu konania preukázal, že sa jedná o úkon, ktorým došlo k ukráteniu veriteľov a 3) bol urobený medzi spriaznenými osobami. To, že žalobca považoval ukrátenie veriteľov z jeho strany za preukázané, a teda nesporné podľa ust. § 151 C. s. p., neznamená, že sa jednalo o skutočnosť medzi sporovými stranami nespornú. Žalobca bol v tomto smere povinný predkladať všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii alebo vedel zabezpečiť. Dovolací súd zastáva názor, že domnienka žalobcu o nespornosti tejto signifikantnej skutočnosti, v dôsledku čoho žalobca nepovažoval za potrebné v tomto smere ďalej argumentovať a predkladať dôkazy, nemá za následok porušenie práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti dovolací súd upriamil pozornosť na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02. 2017, sp. zn. 3Obdo/72/2016, na ktoré poukázal aj samotný dovolateľ. V tomto rozhodnutí Najvyšší súdu SR uviedol, že: „Predpokladom odporovateľnosti právneho úkonu dlžníka v konkurznom konaní je, že právny úkon je platný a zároveň nadobudol účinnosť. Právnym úkonom dlžníka musí dôjsť k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa. Ukrátenie pohľadávky je vecou dôkazného bremena žalobcu a dokazovania, ktoré súd vykonal. Úspešnosť odporovateľnosti závisí od toho, či sa majetok dlžníka jeho právnym úkonom zmenšil, v akom rozsahu a aký majetok mu ostal na uspokojenie pohľadávky. Odporovateľnosť predpokladá, že právnym úkonom dlžníka sa skrúti uspokojenie pohľadávky veriteľa, teda že v dôsledku konkrétneho právneho úkonu dlžníka nebude pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku uspokojená vôbec alebo len čiastočne.“ S ohľadom na dlhotrvajúce konanie v období 15 rokov dovolací súd konštatuje, že bolo preto úlohou žalobcu uniesť dôkazné bremeno o ukrátení veriteľov odporovaným právnym úkonom úpadcu.

52. K námietke dovolateľa o oboznámení sa s predbežným právnym posúdením veci podľa ust. § 181 ods. 2 C. s. p., ktoré mal súd prvej inštancie podľa dovolateľa uskutočniť až na pojednávaní konanom dňa 06. 04. 2017 dovolací súd uvádza, že tento postup sa využíva predovšetkým na prvom pojednávaní, kedy má konajúci súd k dispozícii žalobu a vyjadrenie k žalobe. Ust. § 181 ods. 2 C. s. p. sa odvoláva na § 181 ods. 1 C. s. p., z ktorého vyplýva, že na tomto pojednávaní, kde sa má uskutočniť predbežné právne posúdenie veci, žalobca prednesie podstatný obsah žaloby a vyjadrenia podľa § 167 C. s. p. a vyjadrenie žalovaného k prednesu žalobcu. Aj keď po týchto úkonoch má súd obligatórne určiť, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, spolu s uvedením predbežného právneho posúdenia veci. Dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že nakoľko sa jedná o sporové konanie s dĺžkou trvania na súde prvej inštancie viac ako 15 rokov, tak postupom súdu na pojednávaní konanom dňa 06. 04. 2017 nebolo znemožnené, aby žalobca uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že jednalo o pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, a nie o prvé pojednávanie. Sporové strany mali v priebehu 15 rokov dostatočný priestor na predloženie všetkých dôkazov ako aj vyjadrení, aby boli v konaní úspešní. Okrem iného dovolací súd uvádza, že právne posúdenie veci podľa ust. § 181 ods. 2 C. s. p. je len predbežné a nemá pre súd záväzný charakter. V prípade odporovania právnym úkonom úpadcu v rámci konkurzného konania je základnou podmienkou úspešnosti v súdnom konaní preukázanie, či bol konkurzný veriteľ dlžníka odporovaným právnym úkonom skutočne ukrátený. Nebolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie upozorniť žalobcu po 15 rokoch súdneho konania na to, že na to, aby bol v konaní úspešný musí ešte preukázať ukrátenie veriteľa dlžníkom, resp. úpadcom.

53. Z obsahu dovolania je zrejmé, že za vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., považuje dovolateľ taký postup odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie), ktorým súd vykonal dokazovanie nedostatočne. K ďalšiemu odopretiu práva na spravodlivý proces, podľa dovolateľa došlo tým, že

odvolací súd vydal rozhodnutie, ktorým sa len stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie a nezohľadnil žalovaným uvádzanú argumentáciu.

54. Ďalej žalobca namietal, že dokazovanie bolo podľa jeho názoru odvolacím súdom ako aj súdom prvej inštancie vykonané nedostatočne, nakoľko súd prvej inštancie zamietol žalobcove návrhy vypočítanie Mgr. B. O. a nevykonanie znaleckého dokazovania za účelom stanovenia hodnoty nehnuteľností v čase predaja. Dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy, nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

55. Podľa § 185 ods. 1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 C. s. p.). Dovolací súd dodáva, že súd prvej inštancie návrh žalobcu na vykonanie dôkazu výsluchom Mgr. B. O. ako svedka zamietol, lebo to pre rozhodnutie vo veci samej nepovažoval za potrebné. Tento názor súd prvej inštancie odôvodnil predovšetkým tým, že Mgr. O. v čase prevodu nehnuteľností nepôsobil ani v jednej zo spoločností, ktoré boli účastníkmi Kúpnej zmluvy a nezúčastnil sa tak ani rokovaní o nej. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie. K zamietnutiu návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na 20-ročný časový odstup nemožno vykonať adekvátne znalecké dokazovanie na zistenie trhovej hodnoty nehnuteľnosti v čase jej predaja. Znalecký posudok, pri ktorom by súdny znalec pri oceňovaní nehnuteľnosti vychádzal z informácií v znaleckých posudkoch, ktoré boli vyhotovené v relevantnom období znalcami Ing. Františkom Doktorom a Ing. Jánom Almanom, by nebol presný, nakoľko znalec by nemohol sám posúdiť predmet ocenenia a nemal by k dispozícii informácie potrebné pre ohodnotenie nehnuteľnosti podľa súčasne platnej vyhlášky o oceňovaní nehnuteľností. Odvolací súd súhlasil s dôvodmi zamietnutia vykonania znaleckého dokazovania a doplnil, že od uzavretia Kúpnej zmluvy nehnuteľnosť prešla rekonštrukciou, pričom v čase samotného predaja nehnuteľnosť mala poškodenú strelu. Odvolací súd vyhotovenie nového znaleckého posudku považoval za nehospodárne predlžovanie už aj tak zdĺhavého konania.

56. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie v merite veci podstatnými otázkami a odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie ako vecne správnym stotožnil. Dovolací súd oboznámením sa s dovolacím dôvodom dospel k záveru, že procesným postupom odvolacieho súdu ani súdu prvej inštancie nedošlo v konaní k vade, ktorá by znemožnila žalovanému realizovať jeho práva, tzn. nedošlo na strane žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

57. Dovolací súd konštatuje, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Odvolací súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie, založené na nepreukázaní ukrátenia veriteľov žalobcom, potvrdil. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

58. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

59. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

60. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

61. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. by mal dovolateľ vysvetliť (a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky dovolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

62. K obsahu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ dovolací súd poukazuje na jeho vysvetlenie obsiahnuté v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017, sp. zn. 3Cdo/6/2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivo v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. S prihliadnutím na čl. 3 C. s. p. do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že rozhodnutia, ktoré dovolateľ uviedol a v ktorých Najvyšší súd SR rozhodoval ako súd odvolací, nespádajú pod pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“, a preto sa s nimi nezaoberal.

63. V rámci tohto dovolacieho dôvodu dovolateľ namietal, že sa súdy pri aplikácii a interpretácii ustanovenia § 15 ods. 1 ZKV odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri právnom posúdení otázky ukrátenia veriteľov a v rámci nej aj pri právnom posúdení otázky reálnej ekvivalentnosti právneho úkonu - Kúpnej zmluvy. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, kde tento rozhodoval ako odvolací súd v konaniach vedených pod sp. zn. 1Obo/114/2008, 1Obo/167/2006, 3Obo/143/2010, 3Obo/45/2013, 4Obo/113/2008, 6Obo/72/2008, 5Obo/60,61/2012, 1Obo/157/2006, 2Obo/4/2016, 2Obo/144/2007, 2Obo/113/2008 a 5Obo/42/2009 a kde rozhodoval ako dovolací súd v konaniach vedených pod sp. zn. 3Obdo/72/2016, 1MObdoV/7/2010, 1MObdoV/6/2011, 1ObdoV/14/2007, 1ObdoV/22/2012, 1ObdoV/27/2007.

64. Dovolateľ medzi rozhodnutiami odvolacích súdov poukázal aj na rozhodnutie dovolacieho súdu, sp. zn. 3Obdo/72/2016, ktorým Najvyšší súd SR rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil z dôvodu, že sa nevysporiadali so skutočnosťami zásadného významu pre

rozhodnutie vo veci. Inými slovami, rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, nespĺňali požiadavky na riadne odôvodnenie, čím súdy neprávnym procesným postupom znemožnili, aby strana sporu uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ C. s. p.). Avšak z dovolacej námietky žalobcu nie je dovolaciemu súdu zrejmé, v čom konkrétne žalobca vidí odklon odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie od tohto rozhodnutia, sp. zn. 3Obdo/72/2016. Ako už bolo uvedené vyššie napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, obsahujú náležité odôvodnenie a vysporiadali sa so všetkými podstatnými námietkami žalobcu uplatnenými či už v konaní pred súdom pravej inštancie alebo v odvolacom konaní.

65. Po preskúmaní rozhodnutí Najvyššieho súdu SR ako dovolacieho súdu, dovolací súd dospel k záveru, že v konaniach vedených pod sp. zn. 1ObdoV/22/2012 a 1ObdoV/27/2007 došlo k odmietnutiu dovolaní, nakoľko dovolací súd nezistil existenciu namietanej vady podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., v dôsledku čoho dovolania neboli prípustné. Z uvedeného dôvodu dovolací súd nepovažoval tieto rozhodnutia za relevantné.

66. V konaní sp. zn. 1MOBdoV/6/2011 dovolací súd rozhodol tak, že uplynula prekluzívna lehota na uplatnenie práva a žalobu zamietol, pričom sa nezaoberal skúmaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska splnenia podmienok odporovateľnosti mandátnych zmlúv. V rámci tohto konania sp. zn. 1MOBdoV/6/2011 dovolací súd uviedol, že podmienky odporovateľnosti právnych úkonov neboli predmetom dokazovania a došlo k nedostatočne zistenému skutkovému stavu a tým aj k neprávnemu rozhodnutiu vo veci. Ďalej bolo v konaní zistené, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí neuviedol, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy a nedal odpoveď na podstatné otázky majúce pre rozhodnutie veci význam. Dovolací súd konštatuje, že ani toto rozhodnutie, na ktoré poukázal dovolateľ, nesúvisí s jeho argumentáciou. V dovolaní žalobcu nebola napadnutá prekluzívna lehota na uplatnenie práva odporovať Kúpnej zmluve a odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie sa zaoberal a náležite zdôvodnil, prečo dôkazy navrhnuté žalobcom nevykonal a nezobral do úvahy odborný posudok č. 126/17 znalca Ing. Csenkyho zo dňa 13. 06. 2017.

67. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 1MOBdoV/7/2010, skonštatoval, že hmotnoprávne predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu uskutočneného pred 1. februárom 1998 sa posúdia podľa právnej úpravy účinnej pred 1. februárom 1998 a hmotnoprávne predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu uskutočneného po 1. februári 1998 sa posúdia podľa právnej úpravy účinnej po 1. februári 1998. Na základe tohto konštatovania potom dospel k záveru, že uplynutím trojročnej prekluzívnej lehoty došlo k zániku práva. Vzhľadom na to, že žalobca podal žalobu po jej uplynutí, malo to za následok zamietnutie žaloby zo strany Najvyššieho súdu SR, ktorý zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie, lebo vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci. Po preskúmaní tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré sa týka časovej pôsobnosti ust. § 70a ZKV, dovolací súd zastáva názor, že ho nie je možné aplikovať na daný spor.

68. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1ObdoV/14/2007, sa týka preukázania podmienok odporovateľnosti právnych úkonov, konkrétne úmyslu dlžníka a vedomosť žalovaného o úmysle dlžníka ukrátiť svojich veriteľov odporovateľnými právnymi úkonmi. Odvolací súd mal za to, že úmysel dlžníka ani vedomosť žalovaného ukrátiť svojich veriteľov odporovateľnými právnymi úkonmi v konaní preukázané neboli, a preto Najvyšší súd SR rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s konštatovaním, že odvolací súd nemal dostatočný podklad na vyslovenie skutkového zistenia o nespĺnení podmienok odporovateľnosti pri záložných zmluvách. Dovolací súd zdôrazňuje, že v prebiehajúcom konaní odvolací súd spolu so súdom prvej inštancie dospeli k záveru, že žalobca nepreukázal skutočné ukrátenie veriteľov, a nie úmysel dlžníka a vedomosť žalovaného ukrátiť svojich veriteľov odporovateľnými právnymi úkonmi, ako tomu bolo rozhodnutí uvedenom žalobcom.

69. Ako ďalšiu otázku dovolací súd vyvodil z dovolania žalobcu, že nemožno otázku ekvivalentnosti kúpnej ceny redukovat' na porovnanie jej výšky so zostatkovou hodnotou nehnuteľností určenou znaleckým posudkom Ing. Almana bez toho, aby došlo k zohľadneniu a vyhodnoteniu skupiny dôkazov svedčiacich proti takémuto záveru (na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Obo/14/2010, 3Obo/281/2006, rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30Cdo/2435/2006, 30Cdo/2432/2007, 21Cdo/4333/2007, 21Cdo/2426/1999, 21Cdo/549/2001 a 21Cdo/1231/2013, a nález Ústavného súdu SR zo dňa 23. 05. 2013, sp. zn. IV. ÚS/275/2013. Dovolací súd opätovne odkazuje na definíciu pojmu „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“, do ktorého nespádajú rozhodnutia Najvyššieho súdu

SR, kde rozhodoval ako odvolací súd ani rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR. Z uvedeného dôvodu dovolací súd preskúmal len nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.05.2013, sp. zn. IV. ÚS/275/2013.

70. Dovolateľ má za to, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, neprávne právne posúdili otázku, že Kúpna zmluva je ekvivalentným právnym úkonom, a to napriek jednotlivým dôkazom preukazujúcim opak. Nález Ústavného súdu SR zo dňa 23. 05. 2013, sp. zn. IV.ÚS/275/2013, sa zaoberá výkladom ust. § 42a ust. § 42b Občianskeho zákonníka v súvislosti s napadnutou kúpnu zmluvou uzatvorenou za podmienok, ktoré neviedli k zníženiu, ale iba k transformácii majetku, čím nedošlo k ukráteniu sťažovateľa ako veriteľa. Dovolací súd nezistil, že by sa odvolací súd alebo súd prvej inštancie odklonil od názoru Ústavného súdu SR vyjadrenom v danom náleze.

71. Dovolateľ vidí nesprávne právne posúdenie (odklon) pri hodnotení významu znaleckého dokazovania podľa vyhlášky č. 265/1993 Zb. znamenajúceho stanovenie len tzv. vyhláškovej hodnoty (teda nie všeobecnej, trhovej hodnoty) nehnuteľnosti a poukázal pri tom na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 03. 2013, sp. zn. 1Obo/102/2010, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 04. 2011, sp. zn. 2Obo/14/2010 a podporne tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. 02. 2010, sp. zn. 4Obo/16/2009. Ani uvedené rozhodnutia, na ktoré poukázal dovolateľ, nie je možné subsumovať pod pojem „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“, a preto sa s touto námietkou dovolací súd nezaoberal.

72. Dovolací súd zároveň dáva do pozornosti, že dovolateľ v podanom dovolaní namieta nespokojnosť s vyvodením nesprávnych právnych záverov zo skutkových zistení a to, že konajúce súdy nepovažovali ukrátenie veriteľov za preukázané. Takto postavenú dovoláciu námietku dôvodenú podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je možné považovať za takú, ktorou dovolateľ nesúhlasí s vyhodnotením skutkových zistení, nakoľko v dovolaní poukázal na pochybenie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, keď si osvojili záver, že značný pokles kúpnej ceny nehnuteľností od roku 1994 do roku 1998 nedokazuje, že veritelia boli kúpnu zmluvou ukrátení, ani že by závery vyplývajúce zo znaleckého posudku Ing. Almana neboli relevantné.

73. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

74. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

75. Zároveň bol prijatý záver, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je dovolateľ povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne; konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (stanovisko č. 83 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR č. 9/2018).

76. V uznesení z 8. júna 2017, sp. zn. 3Cdo/52/2017, zároveň dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu z 26. septembra 2017, sp. zn. 1Cdo/206/2016, bod 16).

77. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

78. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní dostatočne nevymedzil právnú otázku a neoznačil ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v tejto súvislosti ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky, opačný postup by bol v rozpore s koncepciou právnej úpravy dovolania vyplývajúcej z Civilného sporového poriadku.

79. V predmetnom spore dovolanie žalobcu neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., tzn. žalobca v ňom nevymedzil právnú otázku ani ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktorá by sa vzťahovala na predmetné sporové konanie. Žalobca argumentoval predovšetkým rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, avšak s prihliadnutím na vyššie uvedené dovolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutia odvolacieho súdu, aj keď je ním Najvyšší súd SR, nemožno v žiadnom prípade považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

80. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p., pričom dovolanie žalobcu neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., a preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ a f/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

81. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

82. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.